

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΠΑΡΕ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΛΗ την ημέρα ο Ριχάρδος Χέκ, παρισινός αριστοκράτης που έπεργουσε ένα μήνα του θερούς σε κάποιο προγονικό κτήμα του στην έπαρχια, είχε τριγυρίσει τα δάση, με το τουφέκι του και το σκυλί του και είχε σκοτώσει τρείς λαγούς και έναν φασιανό. Όταν τὸ βράδυ έγγυρισε στο σπίτι του, ξαπλώθηκε σε μιὰ ἀναπαυτική πολυθρόνα και έβουθιστηκε σε ρεμβασμούς. Θυμήθηκε τὴ νεαρή του γυναίκα και τὸ άγοράκι του που πρὸ δεκάτῃ ημερῶν τὸ έβλεπε νὰ παίζει με τὴν άγγελίδα δασκάλα του στην εδρῶχιμη τραπεζαρία τοῦ μεγάρου ζῶν τῆς λεωφόρου Κλωμπέρ στο Παρίσι...

Έξω ὁ άνεμος σφύριζε. Ὁ Ριχάρδος Χέκ έσκυψε και έβαλε ένα ξύλο στη φωτιά: ὕστερα πήρε ένα βιβλίο και βουθιστηκε στο διάβασμα.

Έξωνα μιὰ τρομερή κραυγή έκοισε τὰ σκοτάδι, έξω. Ὁ Ριχάρδος άνασηκώθηκε στην πολυθρόνα και τὸ σκυλί του που ήταν ζαπλωμένο στα πόδια του, άρρησε στην πόρτα και άρχισε νὰ τὴν ξύνη με τὰ νύχια του γυυλιζοντας.

Μὰ τί νὰ συμβαίνει τάχα; έπιθύησε περιεργος και λίγο άνήσυχος ὁ Ριχάρδος και φορώντας βιαστικά τὴν μπέττα του και τὸ καπέλλο του έβγήκε έξω. Τὸ πάρκο τοῦ πύργου ήταν βουθισμένο σε πυκνὸ σκοτάδι και τὸ δέντρα έόλλευαν ματωδῶς μέσα στην καταιγίδα. Μέσα στο σῶρλασμα τοῦ άνέμου ὁ Ριχάρδος ξανάκουσε τὴν τραγική κραυγή. Τὸ σκυλί χύθηκε στο σκοτάδι καὶ Χέκ τρέχοντας σχεδὸν τὸ άκολούθησε. Λίγο πὸ πέρα συνάντησε τὴν γρηά οινονόμο του, τὴν χίρα Σέν, ἡ ὁποία τοῖπε τρομαγμένη:

- Ακούσατε, κύριε;
 - Ναι, γι' αὐτὸ βγήκα.
 - Θεέ μου! Τί νὰ συμβαίνει;
- Τὸ παιδί μου άκόμη δέν έχει γυρίσει!

Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ άκούστηκε μέσα στον τρομερὸ άνεμο που έσπαζε τὰ κλαδιά.

— Εἶνε γυναικεία φωνή, εἶπε ὁ Ριχάρδος.

— Ὁ αὐτὸ με καθυποχίζει... Με καταλαβαίνετε, κύριε. Εἶμαι μπτέρα. Προπαντός τὸ παιδί μου.

— Έξωνα τὸ κοουδῶνι τῆς εισόδου χτύπησε δυνατά.

Ὁ Ριχάρδος έτρεξε στην πόρτα τοῦ κήπου.

— Τι πάτε νὰ κάνετε, κύριε; φώναζεν ἡ γρηά.

— Διάβολε νὰ ἰδῶ ποῖος χτυπάει!

— Ἄν εἶνε ὁ γυῖός σας;

Ἡ γρηά οικονόμος πειὸ θαρραλέα τώρα, ἀλλὰ και χωρὶς νὰ ξεριζώση ἀπὸ μέσα τῆς κάποιο κακὸ προαίσθημα γιὰ τὸ γυῖό της, τὸ ρωμιλέο και ὠραίο παλληκάρι που ήταν δασοφύλακας στο κτήμα τοῦ Ριχάρδου, έπέρασε έμπρός ἀπ' τὸν κύριό της και προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ κοουδῶνι ξαναχτύπησε και ὕστερα πάλιν ἡ φοικιτὴ κραυγή έκοισε τὸν άέρα που σφύριζε. Μόλις άνοιξε τὴν πόρτα ὁ Ριχάρδος έδέχθη στην άγκαλιά του ένα άνθρωπινο σῶμα τὸ ὁποῖον ψιθύησε λαχνασμένα:

— Βοήθεια!.. Σώστε με!..

Ἡ Λουίζα έκλεισε τὴν πόρτα και κατόπιν βοήηησε τὸν κύριό της νὰ μεταφέρουν τὴν ξένη. Τὴν άνεγνώρισαν άμέσως στο φῶς που περτε ἀπ' τὴν εισοδο τοῦ πύργου.

Ἦταν ἡ βαρῶν νιέ Γκράνζ, άμερικανίς, γυναίκα τοῦ ἰδιοκτιτου τοῦ γειτονικοῦ κτήματος. Μόλις συνήλθε έζηησε πληροφoρίες γιὰ τὸ μέρος ὅπου εἰρησκειο και κατόπιν με παραλήρημα τρέμμα, ρώηησε μήπως τὴν είχε άκολουθήσει Ἐ κ ε ἱ ν ο ς.

— Ποῖος, κυρία; ρώηησε ὁ Ριχάρδος.

— Ἄντι ν' άπαντήση στον Ριχάρδο, ἡ βαρῶν, ζήτησε ένα ποτήρι κρύο νερό. Έγέλαγε νευρικά και άφου τὸ πῆτε, εἶπε:

— Λίγο έλλειψε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν φόβο μου! Μ' έσώσατε, κύριε.

Με πρόσωπο ὅπου ήταν χυμένος ὁ τρέμος, άνατρίχασε ὄλη.

— Ὑστερα, καταβάλλουσα προσπάθειας, ρώηησε:

— Δέν ἔλαχε φόβος νὰ μπῶνε, κ. Χέκ;

— Έκλεισε τὴν πόρτα ἡ κ. βαρῶνη μορεῖ νὰ εἶνε ἡσυχη. έσπευσε ν' άπαντήση ἡ Λουίζα Σέν.

Ἡ βαρῶνη μόλις έκείνη τὴν στιγμή έδειξε ὅτι άντελήφθη τὴν γρηά.

— Μὰ τί σῶς συνέβη λοιπὸν, κυρία βαρῶνη, ρώηησε ἡ μπτέρα τοῦ δασοφύλακος.

Τότε ἡ ἄμερικανὰ έγενεψε τοῦ Ριχάρδου και τοῦ εἶπε οργανά:

- Σε σῶς μόνον μορῶ νὰ πῶ, ἀλλὰ μόνον σε σῶς κύριε!
- Λουίζα, εἶπε στην γρηά οικονόμο του ὁ Ριχάρδος Χέκ, δέν θ' άνοιξης σε κανέναν, ὅποιος κι' άν εἶνε, άκούς;
- Ναι, κύριε, ἀλλὰ στὸν γυῖό μου;
- Έκτὸς ἀπὸ τὸν γυῖό σου, σε κανέναν άλλον.
- Κύριε... φοβῶμαι μὴν έπαθε τίποτα ὁ Γιάννης μου. Έχω ένα κακὸ προαίσθημα.

Ὅταν έφθασαν στο φτεινὸ σαλόνι ἡ βαρῶνη έπεσε σε μιὰ πολυθρόνα μπρὸς στο τζάκι. Ὁ Ριχάρδος τῆς πρόσφερε ένα ποτήρι σαμπάνια τὴν ὁποῖαν ἤπιε μονομιάς.

— Καὶ τώρα εἶσθε καλλίτερα, κυρία; τὴν ρώηησε άφου ἐπὶ άρκετὴν ὠρα εκύτταζε με θαυμασμὸ τὸ παράξενο πρόσωπό της, που εἶχε και τὸ άτίθασσο και τὸ κακὸ, και τὸ τέλειο σῶμα τῆς, ὁ ἀπαλὲς καμπύλης τοῦ ὁποῖου διεγράφαντο κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ μεταξωτὸ τῆς φόρεμα.

— Ναι... λιγάκι, ευχαριστῶ! τοῦ εἶπε.

Ἄνήσυχος και σχεδὸν φοβημένος ὁ Ριχάρδος, αισθανόμενος ὅτι κάποιο δράμα είχε συμβεῖ στον γειτονικὸ πύργο τὸ θυελλῶδες έκθενο βράδυ, ρώηησε:

- Πῆτε μου λοιπὸν τί σῶς συνέβη;
- Κύριε Χέκ, ὁ άνδρας μου έκοίτηκε πρὸ ὀλίγου με μιὰ πιστολιὰ τὸν γυῖό τῆς γρηάς οικονόμου σας.
- Τὸν Γιάννη;

— Ναι...

— Μὰ γιατί;

Ἡ βαρῶνη χαμήλωσε τὸ μέτωπό της. Τὰ χέρια της έοκέπασαν τὸ πρόσωπό της. Μὰ αἰσῆνης ὁ τρέμος, ἡ ντροπή, ἡ τύφης ίσως, έξέσπασεν σε δάκρυα και λυγμούς.

— Σῶς ὀρκίζομαι, εἶπε, πῶς γιὰ ὅτι εἶνε άπόψε ὁ μόνος ἰπεύθυνος εἶνε ὁ άντρας μου. Ἡ γυναίκα τὼν παρῶ! Γιατί μοῦ πετοῖσε κάθε τόσο κατὰ πρόσωπον τὴν ἰβηριστικὴ αὐτὴν εκφρασιὸν ὁ σύζυγός μου; Ναι, εἰσῆγαζα στα μπαρ, εἶνε ἀλήθεια, ἴμουν σχεδὸν μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου. Ναι, ἀλλὰ ὄλες οἱ άλλες μ' έήλτευαν γιὰ τὴς ἐπιτοχίες μου. Ἰδῶ βρισκα διασκεδαστικὸ νὰ καταστρέψω περιουσίες ὀλόκληρες διαφόρων νεαρῶν ἡλιθίων οἱ ὁποῖοι εφρατίζοντο ὅτι μορῶσαν νὰ με κάνουν νὰ τοῦς ἀγαπήσω! Ὅταν με γνώηησε ὁ βαρῶνος Γκράνζ μ' άγάπησε τελλά και μοῦ πρόστεινε νὰ γίνω γυναίκα του. Τοῦ εἶπα ὅτι προτιμοῦσα νὰ πάρω τὸν πιὸ πτωχὸ νεὸ τοῦ κόσμου παρὰ ἕναν γέρο πλοῖσιο. Τὸν σχαινίσουμν, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τῶς εκείνης πὸ δέν με χύονεσαν και πὸ δέν τὴς χύονεσα κι' ἐγὼ άκόμη περισσῶτερο, στο τέλος τὸν πῆρα ὀφου ὄμως προσηγομένως μοῦ ἔποσθησε γραπτῶς ὅτι θὰ κατοικοῦσαμε στο Παρίσι και ὅτι θὰ μ' άφηνε νὰ ζῶ ὅπως ἤθελα, με ὀλόκλητη έλευθερία. Ἄντι νὰ με πῆη στο Παρίσι μ' εκλεισε ἐδῶ πέρα και με ἔποχρῶσε νὰ ζῶ διαρκῶς μαζί του, ἐμένα μιὰ γυναίκα 24 χρῶνων μ' ἕναν γέρο, ζηλιάρη, κακὸν, πρόστυχον. Ἄ, τὸ τέρας, τὸ τέρας!

— Μὰ δέν μορῶσαστε νὰ φύγετε, νὰ γυηίσετε στην ἄμερικὴ;

— Κάθε μέρα μοῦ ἔποσχετο ὅτι θ' ἀλλάζαμε ζωὴ, θὰ πηγαίναμε στο Παρίσι. Κι' ἐγὼ ἡ κοινὴ ἐπιτοττα αὐτὸ τὸν γέρο σατανὰ πὸ μ' εκανε και μένα σατανικὴ και ἔπολη... Ἄν δέν μοῦ μετέδιδε τὴν σατανικότητά του δέν θὰ με κατελάμβανε ἡ ἐπιθυμία νὰ προπαρσκευδῶ και νὰ προκαλέσω ὅτι προσέκλεσα. Ἦθελα με κάθε τρόπο τὸ εκδικηθῶ τὸν γεροκολοσμένο σύντροφό μου. Γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὸ σῆδιό μου μοῦ χρειαζόταν ἕνας άντρας. Δέν άργησα νὰ τὸν βρῶ. Εἶχα ἀπὸ καιρὸ άντιληφθεῖ ὅτι ὁ δασοφύλακός σας ήταν ἐρωτευμένος μαζί μου...

— Καὶ τοῦ έπροτεινατε νὰ γίνη βοηθός τοῦ δικου σας δασοφύλακος, τοῦ γέρο-Μαρκο;

— Ὅχι, δέν τοῦ τὸ έπροτεινα ἐγὼ. Ἦθελα στον άνδρα μου τὴν ἰδέα νὰ τοῦ τὸ προτείνη... Ἐπειτα, ἐδῶκα στο ἀπλοῖκὸ αὐτὸ παλληκάρι ὄλα τὰ φιλιὰ μου και ὄλα τὰ χάρδια μου, χάρδια και φιλιὰ που περιεῖχαν τὸ μῖσος μου πρὸς τὸν γέρο και τὴν ἐπιθυμία μου νὰ εἶμαι ἐλευθέρη και ν' ἀγαπήσω ὅπως και ὅποιον ἤθελα!.. Ὡ! ἔπῆξα ἀληθινὰ μιὰ διαβολικὴ ψαρξὶς!

— Τὸν εκανα νὰ περιμένη ἐξω, ὠρα πολὺ, πρὶν τοῦ άνοιξῶ τὸ σῆδι, στην χειρῶτερες κακοκαριές, πρῶτα που τὸν εκανη

Ὁ δασοφύλακός σας εἶταν ἐρωτευμένος μαζί μου...

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΔΑΟΥΛΑ

(Αληθινή ιστορία)

ΙΑ μακρὰ νύχτα χειμωνιάτικη, μού διηγήθηκαν στη Γουμένισσα την παρακάτω ιστορία :

— Ένα πρωί, επί Τουρκοκρατίας στη Θεσσαλονίκη, όταν έβραζε ο άγων των Έλληνοβουλγαρικών σωμάτων, παρουσιάστηκε στο γραφείο του τότε Προξένου της Ελλάδος, εκεί, Κορομηλά, ένας ισχνός, κίτρινος, δυστυχισμένος, κακοντυμένος, πεινασμένος και έλεινός, μόλις στεκόμενος στα πόδια του, άνθρωπος και τού ειπε :

— Είμαι ο Δαούλας. Έκαμα ένα μεγάλο κακούργημα στην Αθήνα κι έφυγα ! Είμαι φθισικός και θά πεθάνω ! Το έγκλημα τὸ έκαμα, γιατί είχα λόγους μεγάλους νά τὸ κάμω ! Πρίν πεθάνω όμως, θέλω γιά νά εξαγνώσω και τὸ κακούργημά μου, νά προσφέρω τίς τελευταίες μου ημέρες στην πατρίδα ! Χρησιμοποιήστε με, κύριε Πρόξενε, όπως θέλετε, στείλτε με στο παιδί επικίνδυνο σημείο ! Ανανθέστε μου τήν παιδί ακατόρθωτη αποστολή. Εμπιστευθήτε σε μένα, Πρόξενε !...

Τὸ έγκλημα του Δαούλα, είχε συνταράξει όλην τήν αθηναϊκή, τότε κοινωνία.

Άγαπούσε παράφορα ένα κορίτσι. Τὸν αγαπούσε και αυτή τρελλά. Τήν ζήτησε εις γάμον, τὸν την άρνήθηκαν γιατί ήταν φθισικός και τήν βίασαν νά πάρη έναν άλλον. Τήν νύχτα τὸν γάμων ὁ Δαούλας μανιακὸς ἀπὸ τὸν πόνο και τήν ἀπελπισίαν του, συνέλαβε τήν μεγάλην ἐκδίκησί του. Παρήγγειλε σ' ένα Αθηναϊκὸ ζαχαροπλαστείο μιά τούρτα, τήν παραγγέμισε δηλητήριο, και με μιά ψευτικὴ κάρτα, ἐνόσ οικογενειακοῦ τῆς νύφης φίλου, πού έλειπε, ἀπ' τὰς Αθήνας τήν έστειλε, γαμήλιο δώρο, τὸν εὐτυχημένων νεονύμφων. Έτσι νύφη και γαμβρός, ἀντι νύχτας γάμου, ἐκοιμήθησαν τήν ἀπεραντὴ νύχτα τὸυ θανάτου. Ἐπίσης φαρμακωθήκανε και πέθαναν, και οί γονεῖς τῆς νύφης και πολλοί ἀπὸ τοὺς συμπεθέρους !...

Κάθε άλλος γνήσιος Έλληνας, ἀν τὰ άκουγε αὐτά, ἐντὸς τοῦ Προξενείου, θά συνέλαμβανε τὸν Δαούλα και θά τὸν έστειλε δεμένο στην Ελλάδα νά ικανοποιηθουν οί νόμοι και νά γεμίσουν μικροβία οί φυλακές...

Ὁ Κορομηλάς όμως ήταν ἔξαιρετικὸς Έλληνας και σκέφθηκε νά τὸν χρησιμοποιήση. Είπαμε πὸς έβραζε ὁ ἑλληνοβουλγαρικὸς άγων τότε στην Μακεδονία, και ἡ περιφέρεια τῆς Γουμένισσης έφευγε ἀπὸ τὰ χέρια μας. Μετὰ τὸ μαρτύριο και τὸν άγριο σκοτασμό, τοῦ ἐπιλοχία Πίτσουλα, πού είχε πάει, δῆθεν, ὡς δάσκαλος ἐκεῖ, οί Έλληνες ἐμαζευθήσαν. Ὁργίζεσε ἐκεῖ πέρα ὁ Βούλγαρος Ἀποστολάφ. Ἐφάνηκαν ἐκεῖ και σώματα ἑλληνικά, ἀλλά περιουσιόθηκαν σ' ἀνεκδικήσεις. Τούτο έκαμε τοὺς προκρίτους Έλληνας τῆς πόλεως νά συνθηκολογήσουν με τοὺς Βουλγάρους. Ὡρισαν ἡμέρες, κατά τίς ὁποῖες οί Βούλγαροι κομιτατζῆδες θά ήταν ἀνενολήτως δεκτοί στη Γουμένισσα και ἡμέρας πού θά έμπαιναν στην πόλι οί Έλληνες ἀντάρτες ! Βασίλευε όμως ἐκεῖ ὁ Ἀποστολάφ.

Έτσι ήταν τὰ πράγματα όταν μιά μέρα, πού ὁ Ἀποστολάφ ήταν

νά μοῦ ἀκόμη περισσότερο τὸν ἄνδρα μου... Κι' ἐγὼ γιά νά τὸν παρηγοήσω, τοῦ έβρασα στο δάανάτό του μναλό του τὴν ιδέα νά γίνη ἄντρας μου όταν έμεινα χήρα...

- *Είχε δεχθεῖ νά σκοτώση τὸν ἄνδρα σας ;*
- *Ναι. Ἀπλάθ τὸ είχε ἀποφασίσει μόνος του.*
- *Κι' ἀπόψε, ἀπόψε τι συνέβη ;*
- *Μετά τὸ γεῦμα... γιά νά εἰρωνευθῶ τὸν σύζυγό μου τοῦ είπα δει ὁ Γιάννης θά ἐρχόταν... Και μ' ἐπίστεψε... Ἦλθε σιγά στο δωματιό μου ἀνοίξε, τὴν πόρτα κι' ἐπυροβόλησε ! Ὁ Γιάννης ἐπυροβόλησεν ἐπίσης ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ἦταν ένας διπλὸς τρομερὸς πυροβολισμός. Σκοτώθηκαν κ' οί δύο !...*
- *Και οί ὑπηρεταί τι έκαμαν, τι είπαν ;*
- *Ὅλοι οί ὑπηρεταί έλειπαν. Τούς είχε στείλει ὁ βαρὸνος με τὸ ἀποκίντω σὴν πόλι, σὲ κάποιο ἱπποδρόμιο...*
- *Μόνη τότε ἀνάμεσα σὲ δυὸ νεκρὸς, κατελήφθην ἀπὸ τρομερὸ φόβο... Ἐφρονά σὴν τρελλή, και ἦρθα ἐδῶ. Δέν μορχειτε παρά νά τὸ πῆτε ἀπὸ σὴν ἀνάκριση...*
- *Ένας μάρτυς πρέπει νά λέγη ὅλη τὴν ἀλήθεια, κυρία...*
- *Θά πῆτε λοιπὸν ὅλα ὅσα σὰς είπα ; Κι' οῖ κλεισθῆκα μαζί σας σ' αὐτὸ τὸ σαλόνι ; Κι' οῖ ἦπα μαζί σας σαμάνια, και αὐτὸ ἀκόμη, και αὐτὸ ;*
- *Και με μιά ἀπόμυνη κίνησι ἡ διαβολικὴ γυναίκα βρέθηκε στην ἀγκαλιὰ τοῦ Ριζάρδου Χέκ...*

(Μετάρφρασις)

με τὰ παλληκάρια του, σ' ένα καφενείο τῆς Γουμένισσης και μεγαληγορούσε, ἀνοίξε ἡ πόρτα και μπήκεν ένας ἄνθρωπος, σάν ἱσκιος, ἄρροστος ἄνθρωπος, πού κανένας δέν τὸν πρόσεξε. Ἐκάθησε σὲ μιά γωνιά, ἦπε ένα τσάι και ἔπειτα πήδησε ἑαφνικά πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀποστολάφ, τοῦ κατέφερε δυὸ γερούς μπάτσους στο πρόσωπο και ἔπειτα τραβώντας τὸ πιστόλι του τ' ἀκούμπησε στο μέρος τῆς καρδιάς τοῦ ἀρχικομιτατζῆ.

- *Μὴν κουνήσης, τοῦ ειπε, γιατί σ' έφαγα !*
- *Οί Βούλγαροι κομιτατζῆδες σηκωθήκαν και ἔρπαξαν τὰ ὄπλα τους.*
- *Ένας ἀν με γγίξην, χάθηκες !*
- *Ὁ Ἀποστολάφ τοὺς ειπε νά μὴν κινήθουνε.*
- *Τί θέλεις ; ρώτησε ἔπειτα τὸν άγνωστο πού δέν ήταν παρὰ ὁ Δαούλας.*

— *Νά μὴν ξαναπατήσετε ἔδω πέρα ! Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, πὸς τώρα δέν θά σὲ χαλάσω... Νά διατάξης όμως τὰ παλληκάρια σου, νά φύγουν ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐμπρός, μάς, ὅσο νά πῶ τὸια νάχουν φύγει. Ένα... Δύο...*

Ὁ Ἀποστολάφ διέταξε και οί κομιτατζῆδες έφυγαν. Μόλις τὰ παλληκάρια ἀνέβηκαν κατά τὸ βουνὸ τῆς Κρίθης, ὁ ἀσθενικὸς ἐκείνος ἄνθρωπος τραβῆξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀρχικομιτατζῆ.

— *Τράβα τώρα και σύ, τοῦ ειπε, και ἀν ξαναπατήσης ἐδῶ, δέν θά γλυτώσης ἀπὸ μένα !...*

Ἀπὸ τότε κομιτατζῆς δέν φάνηκεν στη Γουμένισσα και οί Βούλγαροι τρομοκρατηθήκαν.

Σὲ λίγες μέρες έβγαλε μιά ἐγκύκλιο πού έλεγε τοὺς Βουλγάρους :

— *Γιά κάθε Γιάννη, πού θά σκοτώνετε, θά σκοτώνω τρεῖς Βάνηδες, γιά κάθε Δημήτρη, θά σκοτώνω πέντε Τούσηδες, γιά κάθε Χρήστο δυὸ Ἴτσοι δέν μοῦ φθάνουν, γιά κάθε Κωνσταντίνο ἔξη Τράϊκοι και οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ ἀρχηγὸς ὄλων ἐδῶ Δαούλας.*

Έτσι βασίλευε ἡ εἰρήνη στη Γουμένισσα και οί Έλληνες ἀρχίσανε νά πέρουν θάρρος.

Μά οί Βούλγαροι δέν ἦσαν ἄνθρωποι. Κομιτατζῆδες δέν τολμοῦσαν πειά νά φέρουνε, ἀλλά ἔκαναν εἰρηνικὲς ἐπιθετικὲς σοβαρές. Πλησίαζε στο μεταῖο ἡ γιορτὴ τοῦ Μεθοδίου και Κυρίλλου. Οί Βούλγαροι ἀποφασίσαν νά τήν γιορτάσουν με κομπή, πηγαίνοντας ἐν σώματι στην ὁδολογία. Ὁ Δαούλας τοὺς παρήγγειλε, νά μὴν λειτουργήσουν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν, γιατί θά... δυσαρροτήθη. Ἐκεῖνοι ἀποφασίσαν νά τὸν παρακούσουν. Τότε κ' αὐτὸς συλλαμβάνει ένα μεγάλο σέγαδι, πού δέν τὸ είχε σὲ κανένα, πέρα μόνον σὲ έναν δόξλο προκρίτους τοῦ χωριοῦ, Έλληνα δοκιμασμένον και καλόν.

Ἐμάζευσσε λοιπὸν κάποιασ παλληκάρια του, με πολλὲς χειροβομβίδες, τὸ καθένα και τὰ ἔκρυψε, νύχτα, στὰ γύρω τῆς ἐκκλησίας σάτια πού ἦσαν Έλληνικά. Δέν τοὺς ειπε τι θά κάνουν, ἀλλὰ τοὺς συνέταξε νά κἀμουν ὅ, τι θά ἔκανε και αὐτὸς, όταν τοὺς σφύριζε ένα σφύριγμα συνθηματικὸ, πού είχαν.

Σκοπὸς του ήταν νά ξεπαστρέψη ὄλους τοὺς Βουλγάρους, όταν θά πῆγαιναν ἐν σώματι στον ναὸ !...

Σήμερως ἡ ἡμέρα, οὔτε καμπάνες όμως χτύπησαν στην ἐκκλησία, οὔτε ψυχὴ φάνηκε στο δρόμο. Ὁ Δαούλας ἐκατάλαβε. Ὁ πρόκριτος, φοβούμενος τὰ ἐπακόλουθα, τοῦ πρόδωσε τὸ σέγαδι του. Διέλυσε τὰ παλληκάρια του τότε και κατέβηκε στην πλατεία. Νά ὁ πρόκριτος ὁ ἑλληνας, πού ἐρχόταν γιά νά τὸν χαιρετήση.

Ὁ Δαούλας δέν τοῦ μίλησε, τὸν πλησίασε μονάχα, τοῦ κίταψερε δυὸ ἡχηροὺς φοβόσκους στο πρόσωπο και σιγά-σιγά, ἐτραβῆξεν ὄξω ἀπὸ τὴν πόλι, βαδίζοντας ἄργα και μεγαλόβρεπα, σάν πικραμένος βασιλιάς. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δέν ἐφάνηκε πειά στη Γουμένισσα οὔτε κανεὶς τὸν εἶδε πειά οὔτε ἄκουσε γιά αὐτὸν κανένας !

Ένα μυστήριον μένει τὸ τέλος του ἀκόμα ἐκεῖ πάνω !...

Και κάθε ένας περιμένει, ἀκόμα, τώρα ἀπὸ κἀπου νά τὸν δῆ !...

Αὐτὴ τὴν ιστορία μοῦ διηγηθήκαν ένα βράδυ τοῦ χειμῶνα, ἀπάνω στη Γουμένισσα, ἐνῶ ἔξω ἔβραζε και τὸ νερὸ κυλοῦσε, με ένα ἠχο ἀπαλό, σάν ψυχὴ πού πονεμένη ἔκλαιγε, μέσα στην ἔρημιά και στο σκοτάδι...

Ὁ Μακεδονικὸς

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ
«ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ»
 Ἀληθινὴ κατάπληξις